

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Giorgio Cocchi (Wezembeek-Oppeem, Βέλγιο) και Nicola Falcione (Βρυξέλλες, Βέλγιο)

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ανατρέψει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 13ης Δεκεμβρίου 2012 στην υπόθεση F-122/10, Cocchi και Falcione κατά Επιτροπής,
- να απορρίψει ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη την προσφυγή που άσκησαν οι G. Cocchi και N. Falcione στην υπόθεση F-122/10,
- να καταδικάσει κάθε διάδικο στα δικαστικά του έξοδα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας,
- να καταδικάσει τους G. Cocchi και N. Falcione στα έξοδα της ένδικης διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς της, η ανααιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους.

- 1) Ο πρώτος λόγος αφορά τη μη συμμόρφωση με την έννοια της «βλαπτικής πράξεως», καθόσον το Δικαστήριο ΔΔ έκρινε παραδεκτή την προσφυγή που ασκήθηκε στον πρώτο βαθμό, χαρακτηρίζοντας ως βλαπτική πράξη την πρόταση που έκανε η Επιτροπή στους ενδιαφερομένους σχετικά με τον αριθμό των συντάξιμων ετών που μπορούν να αναγνωριστούν στο πλαίσιο της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφοι 2 και 3, του Παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΚΥΚ).
- 2) Ο δεύτερος λόγος αφορά την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον το Δικαστήριο ΔΔ, κάνοντας εν μέρει δεκτή την προσφυγή, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της αρχής αυτής. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούσαν να έχουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις προτάσεις που τους έκανε, δεδομένου, αφενός, ότι με τις προτάσεις αυτές λαμβάνονταν επίσης υπόψη περίοδοι υπηρεσίας μεταγενέστερες της ανάλιψης υπηρεσίας από τους ενδιαφερομένους και, αφετέρου, ότι οι προτάσεις αυτές δεν αναφέρονταν στο ποσό που μεταφέρεται πραγματικά, αλλά στο θεωρητικά μεταφερόμενο ποσό, σε αντίθεση με όσα προβλέπει το σαφές γράμμα του άρθρου 11, παράγραφοι 2 και 3, του Παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.

Αναίρεση που άσκησε στις 21 Φεβρουαρίου 2013 η Cornelia Trentea κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 11 Δεκεμβρίου 2012 στην υπόθεση F-112/10, Trentea κατά FRA

(Υπόθεση T-107/13 P)

(2013/C 129/45)

Γλώσσα της διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Cornelia Trentea (Βαρκελώνη, Ισπανία) (εκπρόσωποι: L. Levi και M. Vandebussche, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Οργανισμός Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (FRA)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- Να ανατρέψει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 11ης Δεκεμβρίου 2012 στην υπόθεση F-112/10·
- να ακυρώσει την απόφαση της αρμόδιας για τη σύναψη συμβάσεων αρχής (ΑΣΣΑ), της 5ης Ιουνίου 2010, με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα της ανααιρεσείουσας στη θέση υπό τα στοιχεία TA-ADMIN-AST 4-2009, καθώς και την απόφαση περί διορισμού άλλου υποψηφίου. Να υποχρεώσει τον FRA να καταβάλει στην ανααιρεσείουσα αποζημίωση για την υλική ζημία που υπέστη, αντιστοιχούσα στη διαφορά μεταξύ του νυν μισθού της και του μισθού του βαθμού AST4 μέχρι την ηλικία της συνταξιοδότησεως, συμπεριλαμβανομένων των επιδομάτων, των αποζημιώσεων και της αντισταθμίσεως των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της, και να υποχρεώσει τον FRA να της καταβάλει χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, υπολογιζόμενη ex aequo et bono σε 10 000 ευρώ, και
- να καταδικάσει τον καθού-εναγόμενο ανααιρεσίβλητο στα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας και της ανααιρετικής διαδικασίας.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναίρεσεως, η ανααιρεσείουσα προβάλλει πέντε λόγους αναίρεσεως.

- 1) Ο πρώτος λόγος αναίρεσεως αντλείται από παράβαση των κανόνων σχετικά με το παραδεκτό των λόγων: το παραδεκτό των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν πρωτοδικώς κατά την επί ακροατηρίου συζήτηση όσον αφορά την απουσία του μέλους που ορίζεται από την επιτροπή προσωπικού – αθέτηση της υποχρεώσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου να παραθέσει αιτιολογία. Η ανααιρεσείουσα θεωρεί, πρώτον, ότι το ΔΔΔ παρέβη το πρώτο εδάφιο του άρθρου 43 του Κανονισμού Διαδικασίας του ΔΔΔ, διότι δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τα προβληθέντα επιχειρήματα βασίζονταν σε έγγραφα και πληροφορίες που προσκόμισε ο FRA κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του ΔΔΔ και, δεύτερον, ότι δεν αναγνώρισε ότι τα εν λόγω επιχειρήματα έπρεπε να κριθούν παραδεκτά διότι συνδέονταν στενά με τους λοιπούς λόγους που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της γραπτής διαδικασίας. Τρίτον, και εν πάση περιπτώσει, το ΔΔΔ εσφαλμένως συμπεράνε, χωρίς να το αιτιολογήσει, ότι ο λόγος ακυρώσεως δεν συμπεριλαμβάνεται στους λόγους που μπορούν να εξεταστούν αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο.

2) Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αντλείται από το γεγονός ότι η απόφαση δεν στηρίζεται σε ακριβή πραγματικά περιστατικά, όσον αφορά τις γραπτές δοκιμασίες, και επομένως υφίσταται παραβίαση εκ μέρους του ΔΔΔ της αρχής της ίσης μεταχείρισης και παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων. Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το ΔΔΔ έσφαλε κρίνοντας ότι δεν αποδείχθηκε, και ότι ούτε καν προβλήθηκε ο ισχυρισμός, ότι τα θέματα της γραπτής δοκιμασίας ήταν όμοια για όλους τους υποψηφίους, εφόσον ο καθού το επιβεβαίωσε με το υπόμνημά του αντικρούσεως. Η ανακρίβεια αυτή επηρέασε το νομικό συμπέρασμα που εξήγαγε το ΔΔΔ καθόσον, βάσει της αρχής της ίσης μεταχείρισης, οι γραπτές δοκιμασίες πρέπει να διεξάγονται ταυτόχρονα για όλους τους υποψηφίους, και όχι σε διαφορετικές μέρες όπως συνέβη στην περίπτωση της διαδικασίας επιλογής της αναιρεσείουσας. Περαιτέρω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας σχετικά με την έλλειψη ανωνυμίας στη γραπτή δοκιμασία, στηριζόμενο απλώς σε ισχυρισμό που προέβαλε ο FRA τον οποίο αμφισβήτησε η αναιρεσείουσα.

3) Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλημμελή σύνθεση της επιτροπής επιλογής, από παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων και από αθέτηση εκ μέρους του ΔΔΔ της υποχρέωσής του αιτιολογήσεως. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το ΔΔΔ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία κρίνοντας, χωρίς να το αιτιολογήσει, ότι ο προϊστάμενος του τμήματος «Διοίκηση» του Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και ο Οικονομικός Διευθυντής του FRA είχαν εμπεριστατωμένη γνώση και επαρκή εμπειρία στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων, βασιζόμενο προς τούτο σε απλούς ισχυρισμούς του FRA τους οποίους αμφισβήτησε η αναιρεσείουσα. Η έλλειψη εμπειρίας επηρέασε επίσης τα αποτελέσματα της επιλογής.

4) Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από αθέτηση της υποχρέωσής αιτιολογήσεως και από υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας για την έκδοση της αποφάσεως. Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη αποφανόμενο ότι ο καθού εκπλήρωσε την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα δεν γνώριζε, μέχρι την πρωτοβάθμια διαδικασία, ποια κριτήρια χρησιμοποιήθηκαν για την αξιολόγηση της υποψηφιότητάς της, δεν ενημερώθηκε για το ποια προσόντα δεν διέθετε και μέχρι την επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν της είχε αποσταλεί η βαθμολογία που είχε λάβει. Επίσης, το ΔΔΔ παρανόμως βασίστηκε σε έγγραφο που προσκόμισε ο καθού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση για να συναγάγει το συμπέρασμα ότι ο καθού είχε εκπληρώσει την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως, χωρίς να προβάλει ως δικαιολογία τη συνδρομή έκτακτων περιστάσεων. Περαιτέρω, πρώτον, εάν η αναιρεσείουσα είχε λάβει το έγγραφο αυτό κατά το διοικητικό στάδιο της διαδικασίας, όπως είχε ζητήσει, θα μπορούσε να κατανοήσει καλύτερα τους λόγους της μη επιλογής της και να αμφισβητήσει την απόφαση αποτελεσματικότερα. Δεύτερον, η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του ΔΔΔ θα ήταν συντομότερη.

5) Ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από παράβαση των άρθρων 87, παράγραφος 2, και 88 του Κανονισμού Διαδικασίας του ΔΔΔ σχετικά με τα δικαστικά έξοδα, καθώς και από αθέτηση της υποχρέωσής αιτιολογήσεως. Η αναιρεσείουσα

προβάλλει ότι το ΔΔΔ παρανόμως καταδίκασε την αναιρεσείουσα να φέρει τα δικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα του καθού.

Προσφυγή της 21ης Φεβρουαρίου 2013 — Othman κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-109/13)

(2013/C 129/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Razan Othman (Δαμασκός, Συρία) (εκπρόσωπος: E. Ruchat, δικηγόρος)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή της παραδεκτή και βάσιμη·

— κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση 2012/739/ΚΕΠΠΑ της 29ης Νοεμβρίου 2012, καθώς και τον κανονισμό (ΕΕ) 1117/2012 της 29ης Νοεμβρίου 2012 και τις μεταγενέστερες πράξεις εκτέλεσης, στο μέτρο που την αφορούν·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους οι οποίοι κατ' ουσίαν είναι ταυτόσημοι ή παρόμοιοι με εκείνους που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υπόθεσης T-432/11, Makhlouf κατά Συμβουλίου⁽¹⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ 2011, C 290, σ. 13.

Προσφυγή της 23ης Φεβρουαρίου 2013 — Δημοκρατία της Λιθουανίας κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση T-110/13)

(2013/C 129/47)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Δημοκρατία της Λιθουανίας (εκπρόσωποι: D. Kriaučiūnas, R. Krasuckaitė και D. Skara)